

Klaus fortæller fra Pilgrimssommer 2018. Det er Klaus, der sidder her med den fine hat.

På pilgrimsfærd i egen baghave.

Det var med lige dele nysgerrighed, længsel og betænkelighed, at jeg havde meldt mig til Nordjysk Pilgrimssommer sommer-pilgrims-samling i Nr. Uttrup kirke de sidste fire dage af min lidt for korte sommerferie.

Nysgerrigheden og længslen gik mest af alt på mødet med ukendte ligesindede og det at søge ind i Guds fodspor med langsomhed i åndedræt og sind, på vej med og mod noget større. Betænkeligheden handlede i al sin enkelthed om, hvad mon udbyttet kunne blive af at være pilgrim i det sogn, hvor jeg lever min dagligdag, går de faste ture med hunden og kender vejnavnene til hudløshed.

Jeg har gennem flere år gjort mig gode erfaringer med at drage afsted til fjernere egne for at vandre ad ukendte veje og tilbringe tid i stilhed og fordybelse.

Jeg er tillige kendt med rollen som arrangør og facilitator af forskellige retræter og vandringer for andre, hvor jeg har været på en slags hjemmebane og deltagerne har været på udebane. Disse lokale pilgrimsdage blev en helt ny erfaring for mig - nemlig at være iagttager og deltager i nogle rammer jeg kendte så godt. Jeg havde meldt mig til at være gæst i eget hjem.

Vi ankom fra nær og fjern og præsenterede os selv for hinanden. Nogen havde gjort erfaringer med pilgrimslivet, andre havde ikke. Enkelte havde set hinanden før eller havde en fælles bekendt. ”Har du gået på Camønoen?” ”Hvordan kan det være, at du har meldt dig til?” ”Kender du?” De første skridt på vandringen bliver trådt med forsigtighed, og imødekommenhed omkring aftenmåltidet og i sofagrupperne over en kop kaffe. Foran os venter et par dages fællesskab, på egne fødder, ad en ukendt hjemvej. Må morgendagen bringe, hvad der hører den til. ”Det blev aften og det blev morgen den anden dag...”

Bønnens kendetegn for de fleste er foldede hænder – pilgrimmens bøn erfares menneskeligt og åndeligt fortrinsvis gennem fødderne - ømt, stille og mest i det skjulte.

”Herre, vis os din vej – og gør os villige til at vandre den”. Med Den Hellige Birgittas bøn i rundkreds lagde vi fredag morgen fra land og krydsede fjorden til Egholm.

Is på vejen og stop i skyggen gjorde godt i varmen. Vandringen i stilhed på diget i hælene på dem, der gik foran, åbnede sindet for store tanker om Skaberens favn, Frelserens fødder og Helligåndens fællesskab.

Tilbage på fastlandet gav en svalende svømmetur i ”Friller’n” (Friluftsbadet) og kaffe med et stykke fjedtet krans fornyede kræfter til den sidste etape tilbage over kulturbroen langs fjorden mod kirken.

Lørdagens vandring i Hammer Bakker blev endnu en åbenbaring af skaberværkets skønhed og en helsebringende erfaring af et nyt ord med på vejen: ”Højtiden vokser med dagen.

Turen blev varm og lang, så fodbadet der var beredt for os hjemvendte, inden vi skulle nyde endnu et himmelsk måltid, blev en antydning af Bibelens beretninger om Guds nådefulde handlinger blandt mennesker.

Dage sammen – med Gud, med nye venner og med egne tanker og længsler – åbner sjælens øjne for det store i det små.

Søndag morgen, inden afrunding med højmesse, slog vi igen rundkreds om en ny sommerdag i fællesskabets tegn. Som vi stod dér, med ømme fødder i sandalerne og hinanden i hænderne, kom jeg til at se ned. Nu genkendte jeg de før ukendte mennesker på deres bare fødder: Der var Ingers fødder, der var Ullas fødder, Eriks fødder, Monas fødder, Gunhilds fødder....

I den ordløse vandring med andre, minder Gud os om gode ting, som vi troede, vi havde glemt. De store historier fortælles nedefra.

Erfaringen af, at Gud også går sammen med os i det nære, i det lokale, i det almindelige, i det kendte, gjorde måske bare min lidt for korte sommerferies afslutning til en rigere velsignelse.

Tak til jer, der gjorde det levende og muligt for os at vandre sammen med venner på fremmed grund og i egen baghave.

Guds fred og alt godt.

Mange sensommerhilsner.

Klaus Abildgaard, Nørresundby